

ud i en Mængde Forretninger, ogsaa Mejerier, Slakterier og lignende Steder, og kaldes Aseptin. Det er et hvidt Pulver, jeg har en Prøve af det her til Stede. Det er altsaa ikke Borsyre, og jeg ved ikke, om man kan sige, det er et lignende Stof. Det er et Konserveringsmiddel, som, efter hvad jeg har hørt, betragtes baade som uskadeligt og hensigtsmæssigt ved Bevarelsen af en hel Del forskellige Næringsmidler, men derfor er det ikke saa sikkert, at det i Virkeligheden forholder sig saaledes med det, og at, hvis man i Almindelighed sagde, at der ikke maatte bruges Borsyre, saa kunde overse det. I det hele taget er der en underlig Usikkerhed i hele Betragtningen af dette Spørgsmaal. Jeg maa da ogsaa pege paa, at det er ret besynderligt, at der ikke, naar der her i Rigsdagen i lang Tid afhandles et saadant Spørgsmaal, efter at det er forelagt fra Regeringen, blandt Oplysningerne i dette Spørgsmaal foreligger nogen som helst Udtalelse af Statskonsulenten i England, Hr. Faber; det skulde dog synes at være det første Skridt, at der ophystes, hvorledes Forholdene derovre staa i den Henseende. Men jeg vil gerne tillige henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at der vist ogsaa inden for selve Ministeriet hersker stor Usikkerhed i Opfattelsen af dette Spørgsmaal. For nogle Dage siden, nemlig den 29de Januar i Aar, var der et andet Forslag til Behandling i Landstinget, som sorterer under en anden Minister, nemlig Justitsministeren, som ogsaa havde bekræftet sig med hele Borsyre- og Præservingsspørgsmaalet, og som der udtalte nogle Ord, der viste, at han ser anderledes paa denne Sag end den højtærede Landbrugsminister. Han siger nemlig, jeg skal tillade mig at oplæse blot en Sætning: „Det er mig saaledes meddelt, at Borsyre ogsaa bliver anvendt i Smør for at give det større Holdbarhed. Det er jo meget muligt, at der ikke er noget at indvende mod dette — jeg har i alt Fald ikke hørt det — og saa vil man jo heller ikke forbyde det.“ Det tyder jo ikke paa stor Ensartethed i Regeringens Optræden, naar Landbrugsministeren vil forbyde Brugen deraf, medens derimod Justitsministeren udtaler sig paa en helt anden Maade. Og nu maa man jo ikke gaa ud fra, at det er rent tilfældigt, at de Ord falde Justitsministeren i Munden, for han staar netop og forhandler en anden Sag, hvor det selvsamme Spørgsmaal ogsaa dukker op. Man maa altsaa gaa ud fra, at han har sat sig ind i det, men dog har han een Mening og Landbrugsministeren en anden! Dette tyder altsammen paa, at der er Usikkerhed og

Uklarhed i Sagen. Hvis jeg maatte nævne et andet Tegn paa, at der er Uklarhed over Sagen, saa skulde det være dette, at Regeringen har til Udarbejdelsen og Revisionen af dette Forslag nedsat en saakaldt Smørkommission, som bestod af 5 Medlemmer. Denne Kommission tilraadede dette Forbud i første Stykke af § 10. Nu kunne ærede Medlemmer selv læse i et af Bilagene, et Andragende fra Handels- og Kontoristforeningens Smørsektion, at efter at den nævnte Kommission havde sluttet sit Arbejde, have 2 af dens 5 Medlemmer, nemlig Landbrugets og Handelsstandens Repræsentanter, de Herrer Godsejer Holm og Grosserer Plum, fratrukket det Standpunkt, de havde indtaget i denne Sag. De have, som nævnt i Skrivelsen, baade skriftlig og mundtlig meddelt dette til Landbrugsministeren. De vare komne til at se, at de vare gaaede ud fra en forkert Forudsætning, og have saa forladt deres Standpunkt. Naar, jeg sympatiserer ikke med den Slags Mennesker, som forandre Standpunkt hvert Aar, men dette er dog et Fingerpeg om, at der ikke har været en saadan Stabilitet og Sikkerhed i Bedømmelsen af Forholdene, at man herpaa kan bygge en grundet Overbevisning. Nu siger man ganske vist, at ogsaa en hel Mængde Mejeristforeninger ere komne med et Andragende, som foreligger trykt — jeg er ikke sikker paa, at man har faaet alle dets fede Typer saaledes med, som det var ønskeligt, men jeg haaber det, thi de ere ret karakteristiske for Bedømmelsen af dette Forhold. Men man siger altsaa, at Mejeristerne gerne ville have det. Ja, en Ting er imidlertid, hvad man gør, naar man optræder som en overordnet Kommission og skal forfatte Andragender, og et andet er, hvad man siger til dagligdags, og jeg har talt med ikke saa faa anerkendte Mejerister i den senere Tid — og ogsaa i en fjernere Tid, da Spørgsmaalet stod paa — og de have sagt noget ganske andet; de have sagt, at det var blot noget, vi ville pynte os med; der skulle gøres noget alvorligt for vor Middelfstand, og nu have vi gjort dette, og saa er den hellige Grav vel fordæret; saa er vort Smør og dets Renomme sikret! Jeg tror nu, at det er urigtigt at gøre den Slags Skridt. Hvilken praktisk Betydning det kan faa i Fremtiden, at gøre eller undlade at foretage dem, er det selvsølgelig ikke muligt at afgøre, men saa meget er sikkert, at paa ethvert Tidspunkt, hvor der kan være Tale om, at der foreligger noget i vor Produktion, som man tror kan være skadeligt for vort gode Marked i England, vil Ministeren kunne komme og forlange Lovgivningsmagtens Samtykke til